

Jag känner mig så överanalyserad

Vi som kommer till Sverige tar med oss det mest dyrbaraste som en människa har: drömmar och familj. Drömmar om demokrati och att våra barn ska få uppleva detta som i våra ögon är värt att dö för: frihet och respekt.

Efter att personligen har satsat på detta projekt under flera år och med facit i handen undrar jag om jag skulle rekommendera någon av mina nära och kära att ge sig på sådan resa. Svaret är enkelt: nej.

Jag har känt mig så granskad, så utforskad, så överanalyserad i mitt möte med svenskarna. Det är så svårt att som individ riva ner alla dessa murar. Och jag tycker mycket om svenskarna, beviset på detta är att jag delar mitt liv med en svensk man och har två svenska barn.

~~Det som~~ fungerar för min man på jobbet fungerar sällan för mig. Jag är kvinna och invandrare, vi möts och värderas på olika sätt och det förväntas olika saker ifrån oss. Min man lever trygg i sin tillvaro, är respekterad på jobbet, han är aldrig orolig medan jag alltid är på gränsen att falla tillbaka till arbetslöshet, hamna utanför eller bli utbränd för att jag känner att jag måste prestera mycket bättre för att kompensera att jag inte är svensk.

Jag har varit med om en revolution, har klarat studier i tre olika länder, talar fyra språk flytande, men detta är inga meriter i Sverige. Det som räknas är att vara svensk, tala som svensk, bete sig som svensk, tänka som svensk.

Men innan jag bestämmer mig för att åka hem till Nicaragua och åldras med dessa sorgliga minnen av Sveriges integration vill jag få svar på vissa frågor: Ska det jag utsätts för kallas för rasism, kulturella krockar eller rent okunskap. Vilket namn har min lidande? Är detta en kulturell fråga eller en moralfråga? Kanske är det en politisk fråga?

JOHANNA